

obsluhovati. Z týchž úvah jest částečně neopodstatněným i další dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní, kterýž spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud vychází s právního hlediska, že devítiletý žalobce jest na svém úrazu týmž dílem spoluvinen jako žalovaný. Ostatně poukazuje se v tomto směru na důvody rozsudku odvolacího soudu, jež dovolací soud plně sdílí, a jež vývody dovolání nikterak nejsou vyvráceny. Jest tedy i na straně žalobcově zavinění, třebas se zřetelem na jeho méně vyvinutý rozum — při stáří 9 roků — a nedostatek zkušeností v míře menší než na straně žalovaného; avšak úplně ho sprostiti zodpovědnosti a popříti u něho zavinění nelze. U hochy tohoto věku nutno vyžadovati již určitý stupeň pile a pozornosti, již použití jest schopen, avšak ovšem, setkává-li se zavinění takového hochy se zaviněním osoby dospělé, jako v tomto případě, musí rozdíl ve zmíněné schopnosti dojíti výrazu dle § 1304 obč. zák. v dělení viny, kde osoba dospělá větší měrou za zavinění spoluzodpovídá. Proto odvolací soud uznáv, že žalobcův nárok jest vůči žalovanému po právu z polovice, nesprávně věc po stránce právní posoudil a bylo proto dovolání žalobcovu v tomto bodu vyhověno.

o

Čís. 2015.

Postoupení pohledávky manželů, jímž stalo se v pravdě uznání dluhu, vyžaduje formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, Rv I 296/22.)

Manželka žalobcova prodala žalovanému sklad zboží a postoupila nárok na nedoplatek kupní ceny žalobci k úhradě kupní ceny za domy, od jeho otce koupené. Žaloba o zaplacení nedoplatku byla procesním soudem první stolice zamítnuta. Důvody: Soud má za to, že ku právní platnosti postupu pohledávky Františky Š-ové na jejího manžela na místě placení dluhu za koupené domy bylo potřebí formy notářského spisu dle zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. Zákon tento neuvádí výslovně »postup« pohledávky mezi právními úkony manželů, jež vyžadují sepsání spisu notářského, uváděje tam v § 1 pod písm. b) smlouvy kupní, směnné, důchodkové a zápůjčky; praví však, že této formy vyžadují i uznání dluhu, jež projevuje jeden manžel. Krom toho dle § 1414 obč. zák. dání na místě platu a tedy i postup na místě platu jest úplatným právním jednáním, které dle zásady § 1 cit. zák. mezi manžely vyhledává zřízení spisu notářského. Postoupila-li Františka Š-ová svému manželovi svou pohledávku proti žalovanému na částečné splácení svého dluhu z tržové smlouvy za koupené domy, předsevzala tím úplatné jednání a uznala tento svůj dluh. Bylo tudíž k platnosti postupu její pohledávky na žalobce nutným, aby o uznání dluhu a postupu pohledávky sepsán byl spis notářský. Odvolací soud rozsudek potvrdil v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud, řeše otázku, zda postup zažalované pohledávky se stal s účinkem proti žalovanému, zabývá se otázkou, zda je třeba k tomuto postupu notářského spisu, čili nic, a zda je v onom postupu obsaženo uznání dluhu. Leč vývody dovolání nejsou s to, by důvody nižších soudu v tomto směru vyvrátily, poukazuje se proto na ně, a dodává se ještě toto: Nemůže býti pochybnosti, že dlužník může vůči postupiteli popíratí jak trvání, tak platnost postupu. Tímto způsobem se také žalovaný brání, tvrdě, že manželka žalobce tomuto nikdy nepostoupila své pohledávky, a že se žalobci následkem toho nedostává oprávnění k žalobě. Nižší soudy zjistily, že manželka žalobcova Františka Š-ová zažalovanou pohledávku, jí proti žalovanému prodejem skladu vzniklou, nepostoupila a že postup v dopise ze dne 13. března 1920 od ní spolupodepsaném, byl žalovanému jen předstírán, aby jí a jejímu manželovi vydal potvrzení o zbytku pohledávky. Ze zjištění tohoto došly nižší soudy ku správnému závěru, že jest žaloba již proto neopodstatněna. Zabývaly-li se nad to otázkou, zda bylo třeba k tomuto postupu, jelikož se stal mezi manžely, notářského spisu, věci nevádí. Vždyť i v případě, že by již opak nebyl prokázán a že by se tedy oznámený postup byl vážně stal, nemohl mítí právního účinku pro nedostatek formy. Žalobce sám tvrdí, že mu manželka postoupila svou pohledávku k úhradě kupní ceny za domy od jeho otce koupené, stalo se tedy tímto postoupením pohledávky uznání dluhu vůči manželovi, a bylo proto k platnosti tohoto postupu třeba notářského spisu podle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák.

Čís. 2016.

Jde o nabídku osobě nepřítomné, byla-li učiněna vůči nezmocněnému sprostředkovateli nepřítomné strany, vázanému jejím souhlasem, nebo advokátu, jenž si vyhradil souhlas svého mandanta.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, Rv I 373/22.)

Žalobce domáhal se v původní žalobě na žalovanou firmu zaplacení doplatku 8000 Kč za dodaný nábytek, účtovaný na 16.000 Kč. V červnu 1920 nabídla žalovaná firma žalobcovu zástupci, že doplatí 2.500 Kč, zástupce žalobce vyhradil si jeho svolení; žalobce schválil smír teprve v říjnu 1920. Ježto žalovaná 2.500 Kč nezaplatila, domáhal se jich prodávatel žalobou, opíraje se o zmíněný smír. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud z těchto důvodů: Soud první stolice zjistil, že mezi stranami došlo k narovnání ohledně ceny za dodanou ložnici na 10.500 Kč. I soud odvolací dle § 498 c. ř. s. osvojuje si toto zjištění, které odvolacím řízením opravy nedoznalo, a bere je za podklad svého rozhodnutí. Námitka žalovaného, že schválením své nabídky teprve po 3 měsících není vázán, není důvodna. Dle výpovědi svědka K-a určitá lhůta ku přijetí nabídky žalovaného stanovena nebyla, a svědek, jak se mu vyjádření žalobcova dostalo, je také žalovanému dopisem ze dne 25. října 1920 oznámil; tím nabídka právoplatně přijata a cena mimo-